Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. Igor Barbacaru)
Dosarul nr. 3a-2192/25 (2-23082429-02-3a-01072025)

D E C I Z I E

27 mai 2026 *****

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:

Președintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorii Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Stratulat Maria

examinând în ședință publică, apelul declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 martie 2025, emisă în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Spînu Igor către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal cu privire la anularea actului administrativ individual de respingere a solicitării, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

a c o n s t a t a t:

Pretențiile reclamantului:

La 9 iunie 2023 Spînu Igor s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, solicitând:

- anularea răspunsului nr. ***** din 14 aprilie 2023;

- obligarea Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal la soluționarea cerințelor invocate în cererea din 3 aprilie 2023: să emită actul administrativ individual favorabil destinatarului Spînu Igor cu privire la constatarea încălcării legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal de către avocatul Andriuță Violeta ce vizează prelucrarea datelor cu caracter personal fără consimțământul reprezentantului legal Spînu Igor a copiilor săi ***** și *****, totodată și obligarea Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal la emiterea actului administrativ individual favorabil destinatarului Spînu Igor cu privire la constatarea dreptului vătămat și libertatea stabilită subiecților datelor cu caracter personal în sensul art. 5 alin. (1) art. 6 alin. (1) Legii nr. 133 din 8 iulie 2011. Astfel odată cu constatarea încălcării legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal, întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție, în condițiile Codului contravențional al Republicii Moldova. În cazul existenței unor indicii privind săvârșirea infracțiunilor legate de încălcarea drepturilor subiecților datelor cu caracter personal cu privire la prezentarea datelor personale a

copiilor *****, ***** și reprezentantului lor legal Spînu Igor să fie sesizate organele de drept.

A mai invocat că răspunsul contestat i-ar încălca dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și principiile legalității și preeminenței dreptului. În acest sens, a susținut că autoritatea publică nu putea refuza efectuarea verificării decât în cazurile expres prevăzute de lege și cu respectarea normelor procedurale aplicabile.

Totodată, reclamantul a făcut trimitere la prevederile Legii nr. 133/2011 privind drepturile subiectului datelor cu caracter personal, susținând că, prin declarația din 10 ianuarie 2018, s-a opus divulgării oricăror informații referitoare la persoana sa și la copiii săi fără consimțământul reprezentantului legal. În susținerea poziției sale, a invocat mai multe dispoziții ale Legii nr. 133/2011 și ale Codului administrativ.

În plan procesual, reclamantul a calificat acțiunea ca fiind una în contestare, obligare și realizare, în sensul art. 206 alin. (1) lit. a)-c) din Codul administrativ.

A solicitat reclamantul, anularea răspunsului nr. ***** din 14 aprilie 2023 și obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal să emită un act administrativ individual și să întreprindă acțiunile solicitate prin cererea din 3 aprilie 2023.

Deasemenea, a invocat normele privind exercitarea dreptului discreționar al autorității publice, susținând că acesta trebuie exercitat cu bună-credință, în limitele legii, fără arbitrar și cu respectarea principiului proporționalității. În opinia reclamantului, răspunsul contestat nu ar corespunde acestor exigențe.

În concluzie, reclamantul a susținut că răspunsul nr. ***** din 14 aprilie 2023 constituie un act administrativ individual defavorabil și ilegal, motiv pentru care a solicitat anularea acestuia și obligarea autorității publice la emiterea unui act administrativ individual favorabil și la examinarea în fond a cerințelor formulate prin plângerea din 3 aprilie 2023.

La 27 iulie 2023 Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, a depus referință aferentă cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată și nefondată (f.d.68-70).

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 9 aprilie 2024, a fost atras în proces în calitate de persoana terță avocatul Andriuță Violeta (f.d.79).

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 martie 2025, acțiunea de contencios administrativ înaintată de către Igor Spînu împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, persoană terță avocatul Violeta Andriuță, cu privire la anularea actul administrativ individual de respingere a solicitării, obligarea emiterii actului administrativ favorabil, s-a admis parțial.

S-a anulat Decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu caracter Personal al RM exprimată prin răspunsul nr. ***** din 14 aprilie 2023, și s-a obligat Centrul

Național pentru Protecția Datelor cu caracter Personal al RM să examineze plângerea înaintată de către Spînu Igor la 3 aprilie 2023 înregistrată cu nr.*****, în ordinea stabilită de lege.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 27 martie 2025 Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, a declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 martie 2025, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea să fie respinsă ca neîntemeiată. (f.d.193-195).

Ulterior, la 3 aprilie 2025 Spînu Igor a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 martie 2025. (f.d.199-200).

Prin încheierea Curții de Apel Centru din 24 septembrie 2025, apelul declarat de Spînu Igor împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 martie 2025, s-a declarat inadmisibil, pe motiv că motivarea apelului nu a fost depusă în termenul legal prevăzut la art. 232 alin. (2) Codul administrativ.

Termenul de declarare a apelului:

Potrivit art. 232 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, apelul se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii instanței de fond a fost pronunțat public la 26 martie 2025, iar apelul nemotivat depus de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, a fost declarat la 27 martie 2025.

Hotărârea motivată a fost comunicată apelantului Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, la 24 iunie 2025, iar apelul motivat a fost depus la 22 iulie 2025. Prin urmare, Colegiul constată că atât apelul nemotivat, cât și cel motivat au fost depuse în interiorul termenului legal.

Argumentele participanților la proces:

În motivarea cererii de apel, apelantul Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a invocat că hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 26 martie 2025 este neîntemeiată, fiind adoptată cu aplicarea eronată a normelor legale și cu aprecierea necorespunzătoare a circumstanțelor de fapt ale cauzei. A indicat că prima instanță a anulat nejustificat răspunsul nr. ***** din 14 aprilie 2023 și a obligat autoritatea să examineze plângerea depusă de Igor Spînu la 3 aprilie 2023.

A menționat că, la 3 aprilie 2023 Igor Spînu a sesizat Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal în legătură cu pretinse operațiuni de prelucrare ilegală a datelor sale cu caracter personal și ale copiilor săi minori de către Biroul asociat de avocați „Andriuță Violeta” și Centrul Drepturilor Femeilor. În urma examinării petiției, autoritatea a constatat că petentul nu demonstrase realizarea prealabilă, în raport cu operatorii de date vizați, a drepturilor prevăzute de art. 12, 13, 14, 16 și 17 din Legea

nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal (*în continuare Legea nr. 133/2011*).

Consecvent, apelantul a susținut că art. 27 alin. (1) din Legea nr. 133/2011 instituia obligația subiectului datelor cu caracter personal de a-și realiza, în prealabil și după caz, drepturile prevăzute de lege față de operatorul de date. În opinia apelantului, sintagma „după caz" nu îi acorda persoanei libertatea de a omite în totalitate această etapă, ci permitea alegerea dreptului sau drepturilor care trebuiau exercitate în funcție de situația concretă. Prin urmare, realizarea prealabilă a drepturilor respective constituia o condiție necesară pentru inițierea controlului de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal.

Subsecvent, a notat că procedura prealabilă urmărea inclusiv să ofere operatorului de date posibilitatea de a examina cererea persoanei vizate și de a-i furniza informațiile sau răspunsul solicitat. Apelantul a precizat că unele dintre drepturile reglementate de Legea nr. 133/2011, inclusiv dreptul de acces, puteau fi exercitate direct față de operator, iar Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nu putea substitui operatorul în realizarea acestor drepturi.

Totodată, a indicat că subiectul datelor cu caracter personal putea exercita, în funcție de circumstanțe, dreptul de acces, de opoziție ori de intervenție, iar plângerea adresată ulterior Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal trebuia să conțină informații privind demersurile întreprinse anterior în raport cu operatorul sau persoana împuternicită de acesta. În acest sens, apelantul a susținut că procedura de control putea fi inițiată numai după respectarea condițiilor stabilite de art. 27 alin. (1) din Legea nr. 133/2011.

Apelantul a menționat că, ulterior, Spînu Igor a depus cerere prealabilă împotriva răspunsului din 14 aprilie 2023, însă aceasta a fost respinsă ca inadmisibilă, deoarece nu conținea înscrisuri care să confirme realizarea drepturilor prevăzute de Legea nr. 133/2011 față de operatorii de date reclamați. A precizat că nici petiția inițială nu cuprindea probe din care să rezulte că reclamantul s-ar fi adresat în prealabil Biroului asociat de avocați „Andriuță Violeta" și Centrului Drepturilor Femeilor.

Cu referire la înscrisul prin care Spînu Igor solicitase Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului Botanica păstrarea confidențialității informațiilor privind persoana sa și copiii săi, apelantul a susținut că acesta nu putea fi calificat drept exercitare a drepturilor prevăzute de art. 12, 13, 14, 16 și 17 din Legea nr. 133/2011 față de operatorii reclamați în speță. A menționat că reclamantul trebuia să se adreseze direct operatorilor de date vizați și, numai ulterior, dacă aprecia că prelucrarea datelor rămânea neconformă legii, să sesizeze Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal.

Totodată, apelantul a invocat prevederile art. 85 alin. (2), art. 87 alin. (1) și art. 88 alin. (1) din Codul administrativ, relevând obligația participanților la procedura administrativă de a colabora cu autoritatea publică, de a indica probele și faptele cunoscute și de a prezenta documentele pe care le dețin. Din această perspectivă, a

susținut că reclamantul nu a pus la dispoziția autorității informații și probe suficiente pentru inițierea verificării pretinselor încălcări.

Apelantul a precizat că Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nu a refuzat efectuarea unui control al legalității prelucrării datelor reclamantului și ale copiilor săi, ci a informat petentul despre condițiile legale pe care trebuia să le respecte pentru ca plângerea să poată fi examinată. În opinia sa, prima instanță nu a ținut cont de aceste circumstanțe și a concluzionat eronat asupra nelegalității răspunsului contestat.

În concluzie, apelantul a susținut că Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a stabilit corect circumstanțele relevante și a aplicat corespunzător cadrul normativ incident, motiv pentru care hotărârea primei instanțe ar fi contrară situației de fapt și normelor de drept aplicabile. În consecință, a solicitat admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 26 martie 2025 și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea înaintată de Spînu Igor să fie respinsă ca neîntemeiată.

La 14 aprilie 2026, intimatul Spînu Igor, a depus referință aferentă cererii de apel prin care a solicitat respingerea apelului depus de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter și menținerea hotărârii primei instanțe. Totodată, a solicitat compensarea cheltuielilor de judecată suportate în instanța de apel.

Poziția participanților în ședința de judecată:

Reprezentantul apelantului Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, în ședința de judecată nu s-a prezentat, iar în temeiul dispozițiilor art. 239 alin. (2) din Codul administrativ, Colegiul a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia, având în vedere faptul că procedura de citare legală a fost respectată.

În ședința de judecată, persoana terță avocatul Andriuță Violeta nu s-a prezentat, iar în temeiul dispozițiilor art. 239 alin. (2) din Codul administrativ, Colegiul a dispus examinarea cauzei în lipsa acesteia, având în vedere faptul că procedura de citare legală a fost respectată.

Intimatul Spînu Igor, în ședința de judecată a pledat pentru respingerea apelului și menținerea hotărârii primei instanțe, susținând referința depusă pe motivele de fapt și de drept expuse.

Aprecierea instanței de apel:

Potrivit art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

Conform art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 219 alin. (1)-(3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, analizând temeinicia și legalitatea hotărârii instanței de fond, constată că aceasta este întemeiată, motiv pentru care apelul urmează a fi respins, din raționamentele ce urmează.

Admisibilitatea acțiunii:

Colegiul judiciar notează că controlul preliminar asupra admisibilității reprezintă o etapă obligatorie, ce vizează delimitarea strictă a tipului de acțiune și a cadrului juridic în care urmează a fi analizată pretenția dedusă judecății.

În conformitate cu art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 3 din Codul administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Conform art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ

individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sânt părți ale procedurii administrative.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sânt afectate de actul administrativ individual, nu sânt destinatarii acestuia.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În conformitate cu art. 206 alin. (1) lit. a), b) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru:

a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare);
b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare);

În speță, Colegiul reține că, obiect al examinării prezentei cauze îl constituie anularea răspunsului nr. ***** din 14 aprilie 2023; obligarea Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal la soluționarea cerințelor invocate în cererea din 3 aprilie 2023, să emită actul administrativ individual favorabil destinatarului Spînu Igor cu privire la constatarea încălcării legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal de către avocatul Andriuță Violeta ce vizează prelucrarea datelor cu caracter personal fără consimțământul reprezentantului legal Spînu Igor a copiilor săi ***** și *****, totodată și obligarea Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal la emiterea actului administrativ individual favorabil destinatarului Spînu Igor cu privire la constatarea dreptului vătămat și libertatea stabilită subiecților datelor cu caracter personal în sensul art. 5 alin. (1) art. 6 alin. (1) Legii nr. 133 din 8 iulie 2011. Astfel odată cu constatarea încălcării legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal, întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție, în condițiile Codului contravențional al Republicii Moldova. În cazul existenței unor indicii privind săvârșirea

infracțiunilor legate de încălcarea drepturilor subiecților datelor cu caracter personal cu privire la prezentarea datelor personale a copiilor *****, ***** și reprezentantului lor legal Spînu Igor să fie sesizate organele de drept.

În aceste condiții, acțiunea formulată, se circumscrie tipului de acțiune în contestare și obligare prevăzut de art. 206 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ.

Totodată, în temeiul dispozițiilor art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) din Codul administrativ referitoare la competența materială și teritorială a instanțelor în materie de contencios administrativ, se constată că acțiunea introdusă de reclamanți a fost înaintată instanței competente, fiind respectate cerințele privind competența jurisdicțională atât sub aspect material, cât și teritorial.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În temeiul art. 39 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Completul de judecată reține că reclamantul este destinatarul actului administrativ contestat și, prin acțiunea formulată, urmărește protecția unui drept propriu susceptibil de a fi vătămat prin activitatea administrativă a autorității și anume dreptul la protecția datelor cu caracter personal, dreptul la viața privată.

Prin urmare, condiția privind revendicarea unui drept legitim, necesară admisibilității acțiunii în contencios administrativ, este întrunită, iar reclamantul beneficiază de control judecătoresc asupra activității administrative contestate.

În acord cu art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege.

Conform art. 209 Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin.(1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Corelând data comunicării actului contestat, cu momentul înaintării acțiunii în judecată, se atestă încadrarea în interiorul termenului legal de valorificare a acțiunii.

Analizând dispozițiile legale aplicabile și circumstanțele concrete ale cauzei, Completul judiciar constată că reclamantul are calitatea de persoană legitimă pentru a sesiza instanța de contencios administrativ, a respectat procedura și termenul de depunere a acțiunii, iar obiectul cererii nu se încadrează în situațiile exceptate de la controlul judiciar.

În aceste condiții, nu se identifică motive de inadmisibilitate a acțiunii, iar instanța de fond a apreciat corect că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a acțiunii.

Raționamentele asupra fondului acțiunii:

Din materialele cauzei rezultă că, la 10 ianuarie 2018 Spînu Igor s-a adresat Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Botanica, solicitând să i se comunice dacă autoritatea respectivă a acordat avocatului Violeta Andriuță consimțământul pentru prelucrarea datelor cu caracter personal ale copiilor săi minori, ***** și *****, iar în cazul existenței unui asemenea consimțământ, să îi fie eliberată copia acestuia.

Prin răspunsul nr. 61/12-802 din 29 mai 2023, Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Botanica a comunicat că în dosarele copiilor nu se regăsesc acte, care să confirme eliberarea unui asemenea consimțământ.

Totodată, din demersul Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Botanica nr. *****din 28 ianuarie 2020 rezultă că aceasta a solicitat Centrului de Drept al Femeilor delegarea unui avocat pentru participarea în cadrul unui proces penal în interesele minorilor ***** și *****.

Potrivit raportului ofițerului superior de investigații din cadrul Direcției Teritoriale „Centru” a Centrului Național Anticorupție nr. *****din 10 februarie 2023, întocmit în urma sesizării depuse de Spînu Igor, avocatul Violeta Andriuță a explicat că a fost desemnată de Centrul de Drept al Femeilor să reprezinte interesele copiilor minori, în temeiul demersului Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Botanica și al acordului de colaborare existent între cele două instituții, reprezentarea fiind realizată în baza contractului nr. 8 din 29 ianuarie 2020.

La 3 aprilie 2023 Spînu Igor a sesizat Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, invocând că avocatul Violeta Andriuță ar fi prelucrat, inclusiv prin colectare și consultare, datele cu caracter personal ale copiilor săi minori fără consimțământul subiecților datelor și al reprezentantului lor legal. Prin plângerea înregistrată cu nr. *****, acesta a solicitat constatarea încălcării legislației privind protecția datelor cu caracter personal, întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție și, după caz, sesizarea organelor de drept.

Prin răspunsul nr. ***** din 14 aprilie 2023, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal l-a informat pe Spînu Igor că nu a fost respectată procedura prevăzută de art. 27 din Legea nr. 133/2011, în sensul realizării în prealabil a drepturilor față de operatorii de date indicați în plângere – Biroul asociat de avocați „Andriuță Violeta” și Centrul Drepturilor Femeilor. Autoritatea a precizat că subiectul datelor urma

să își exercite direct față de operatorii vizați drepturile de acces și opoziție, iar ulterior, în cazul nesoluționării corespunzătoare a solicitărilor, să sesizeze Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal.

La 22 mai 2023 Spînu Igor a depus cerere prealabilă, solicitând anularea răspunsului nr. ***** din 14 aprilie 2023, examinarea plângerii din 3 aprilie 2023 și emiterea unui act administrativ prin care să fie constatată încălcarea drepturilor invocate și sancționată persoana reclamată.

Prin răspunsul nr. ***** din 26 mai 2023, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a respins cererea prealabilă, reiterând că reclamantul nu a prezentat probe din care să rezulte realizarea prealabilă, față de operatorii de date reclamați, a drepturilor prevăzute de art. 12, 13, 14, 16 și 17 din Legea nr. 133/2011, condiție prevăzută, în opinia autorității, de art. 27 alin. (1) din aceeași lege.

Nefiind de acord cu poziția autorității publice, reclamantul Spînu Igor s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

Fiind investită prima instanță cu examinarea prezentei cauze, prin hotărârea din 26 martie 2025, a admis parțial acțiunea.

Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, analizând temeinicia și legalitatea hotărârii instanței de fond, constată că aceasta este întemeiată, motiv pentru care apelul urmează a fi respins, din raționamentele ce urmează.

Potrivit art. 1 din Legea nr. 133 din 8 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal, în redacția aplicabilă raportului juridic litigios (*în continuare Legea nr. 133/2011*), scopul legii îl constituia asigurarea protecției drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, în special a dreptului la inviolabilitatea vieții intime, familiale și private.

Conform art. 3 din aceeași lege, datele cu caracter personal reprezentau orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă, iar prelucrarea datelor cu caracter personal cuprindea orice operațiune sau serie de operațiuni efectuate asupra acestora, inclusiv colectarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere ori diseminarea.

Potrivit art. 19 alin. (1) din Legea nr. 133/2011, în redacția în vigoare la momentul raportului litigios, controlul asupra conformității prelucrării datelor cu caracter personal cu cerințele legii se efectua de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, care urma să acționeze în condiții de imparțialitate și independență.

Totodată, art. 20 alin. (1) lit. a), d), e) și i) din aceeași lege atribuia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal competența de a monitoriza respectarea legislației privind protecția datelor, de a oferi subiecților datelor informații referitoare la drepturile lor, de a dispune suspendarea sau încetarea prelucrării efectuate cu încălcarea legii și de a efectua controlul legalității prelucrărilor de date cu caracter personal.

În conformitate cu art. 27 alin. (1) din Legea nr. 133/2011, în redacția aplicabilă la data depunerii plângerii din 3 aprilie 2023, subiectul datelor cu caracter personal care considera că prelucrarea datelor sale nu era conformă cu cerințele legii putea înainta Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal o plângere în termen de 30 de zile din momentul depistării încălcării, cu realizarea în prealabil, după caz, a drepturilor prevăzute la art. 12, 13, 14, 16 și 17. Aceeași normă prevedea expres că, în cazul în care subiectul datelor cu caracter personal omitea realizarea drepturilor sale, precum și alte aspecte importante legate de prezentarea probelor relevante, autoritatea îl informa despre acest fapt în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii.

Conform alin. (2) al aceluiași articol, în procesul soluționării plângerii, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal putea audia subiectul datelor cu caracter personal, operatorul, persoana împuternicită de operator și martorii, precum și dispune efectuarea unui control inopinat.

Iar potrivit art. 27 alin. (3) din Legea nr. 133/2011, în urma examinării plângerii, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal urma să emită o decizie motivată prin care să constate fie lipsa încălcării, fie încălcarea legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal. Norma stabilea expres că, inclusiv în cazul lipsei sau insuficienței probelor care să demonstreze încălcarea, autoritatea constată, prin decizie motivată, lipsa încălcării.

Interpretarea sistemică a acestor dispoziții nu permite concluzia susținută de apelant potrivit căreia realizarea prealabilă a unuia dintre drepturile prevăzute la art. 12, 13, 14, 16 și 17 constituia, în orice situație, o condiție obligatorie de admisibilitate a plângerii, a cărei nerespectare împiedica însăși inițierea examinării de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal.

În primul rând, legiuitorul a utilizat expres sintagma „după caz”, ceea ce impune aprecierea necesității exercitării prealabile a drepturilor respective în funcție de circumstanțele concrete ale sesizării, iar nu transformarea acestei posibilități într-o condiție procedurală absolută, aplicabilă indiferent de obiectul și conținutul plângerii.

În al doilea rând, art. 27 alin. (1) reglementa consecința omiterii exercitării prealabile a drepturilor respective, stabilind obligația Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal de a informa subiectul datelor despre această împrejurare. Norma nu prevedea că o asemenea omisiune atrage inadmisibilitatea plângerii, refuzul inițierii procedurii ori imposibilitatea examinării sesizării.

Prin urmare, nu poate fi acceptată interpretarea apelantului potrivit căreia sintagma „cu realizarea în prealabil, după caz” ar institui o veritabilă procedură prealabilă obligatorie în raport cu operatorul de date. Dacă legiuitorul ar fi urmărit să condiționeze competența autorității de parcurgerea obligatorie a unei asemenea etape, o astfel de condiție trebuia să rezulte în mod neechivoc din textul legii și să fie însoțită de consecința juridică a nerespectării sale.

Mai mult, art. 12, 13, 14, 16 și 17 din Legea nr. 133/2011, la care face trimitere art. 27 alin. (1), reglementau drepturi ale subiectului datelor cu caracter personal. Caracterul juridic al acestora nu poate fi modificat, pe cale de interpretare administrativă, într-o obligație a persoanei de a le exercita în mod necesar înainte de sesizarea autorității însărcinate prin lege cu efectuarea controlului asupra legalității prelucrării datelor.

Din această perspectivă, Completul judiciar apreciază ca întemeiată concluzia primei instanțe potrivit căreia Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a conferit art. 27 alin. (1) din Legea nr. 133/2011 o semnificație care nu rezultă din conținutul normei, instituind în sarcina reclamantului o condiție suplimentară pentru examinarea plângerii.

Consecvent, nici argumentul apelantului potrivit căruia sintagma „după caz” ar permite numai alegerea unuia sau mai multor drepturi ce trebuie exercitate, fără a permite omisiunea totală a unei adresări prealabile către operator, nu este de natură să conducă la o altă concluzie. O asemenea interpretare izolează prima teză a art. 27 alin. (1) de cea de-a doua teză a aceleiași norme, care reglementează expres ipoteza în care subiectul datelor a omis realizarea acestor drepturi.

Or, dacă omisiunea ar fi atras automat imposibilitatea examinării plângerii, dispoziția legală privind obligația autorității de a informa persoana despre această împrejurare ar fi lipsită de finalitate proprie.

În același timp, alin. (3) al art. 27 confirmă că rezultatul examinării unei plângeri trebuie să se materializeze într-o decizie motivată, inclusiv atunci când probele existente sunt insuficiente pentru constatarea unei încălcări. Astfel, insuficiența probelor nu echivala, potrivit legii, cu lipsa competenței autorității de a examina plângerea, ci reprezenta o împrejurare care trebuia apreciată în cadrul procedurii și reflectată în actul administrativ adoptat la finalizarea acesteia.

Prin urmare, nici argumentul din apel potrivit căruia Spînu Igor nu ar fi prezentat suficiente înscrisuri pentru inițierea verificării nu justifică soluția adoptată de autoritatea publică.

În această privință, Completul judiciar reține că, potrivit art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice cercetează starea de fapt din oficiu, stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile acestora de reclamare a probelor. Totodată, art. 21 din Codul administrativ impune autorității publice obligația de a acționa în conformitate cu legea și cu scopul pentru care atribuțiile sale au fost reglementate.

Or, principiul cercetării din oficiu presupune că autoritatea nu se poate limita la examinarea formală a înscrisurilor prezentate de petiționar atunci când legea îi atribuie competența de a stabili legalitatea unei anumite activități administrative ori private supuse controlului său. Participarea și colaborarea persoanei la procedura administrativă nu înlătură obligația proprie a autorității de a clarifica circumstanțele relevante.

În speță, plângerea din 3 aprilie 2023 identifica persoanele și entitățile vizate, natura operațiunilor pretins nelegale, subiecții datelor, circumstanțele în care reclamantul susținea că avocatul Violeta Andriuță a obținut acces la date, precum și înscrisurile pe care acesta își întemeia susținerile. Plângerea nu era, așadar, lipsită de un obiect determinabil care să împiedice în mod obiectiv exercitarea atribuțiilor legale ale Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal.

Mai mult, materialele cauzei relevă existența demersului Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Botanica nr. *****din 28 ianuarie 2020 privind delegarea unui avocat, precum și raportul nr. *****din 10 februarie 2023, în care avocatul Violeta Andriuță a explicat împrejurările desemnării sale pentru reprezentarea intereselor copiilor minori. Deasemenea, Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Botanica a comunicat ulterior că în dosarele copiilor nu se regăseau acte, care să confirme eliberarea consimțământului pentru prelucrarea datelor personale.

În aceste condiții, aceste împrejurări nu permit instanței de apel să concluzioneze, la această etapă, dacă a existat ori nu o încălcare a legislației privind protecția datelor cu caracter personal, întrucât o asemenea apreciere revine, în primul rând, autorității specializate în cadrul procedurii administrative. Ele demonstrează însă că sesizarea reclamantului conținea suficiente elemente factuale pentru ca autoritatea să inițieze examinarea și să clarifice starea de fapt prin instrumentele puse la dispoziția sa de lege.

Sub acest aspect, sunt lipsite de temei criticile apelantului întemeiate pe art. 85 alin. (2), art. 87 alin. (1) și art. 88 alin. (1) din Codul administrativ. Deși participanții la procedura administrativă sunt obligați să colaboreze cu autoritatea, să indice faptele și probele cunoscute și să prezinte documentele pe care le dețin, iar autoritatea apreciază probele necesare investigării stării de fapt, aceste norme nu pot fi însă interpretate izolat de principiul cercetării din oficiu și nu transferă asupra petiționarului întreaga sarcină de investigare a faptelor care intră în competența autorității publice.

Obligația de colaborare a participantului și obligația autorității de cercetare din oficiu coexistă și se completează reciproc. Prima nu o înlătură pe cea de-a doua și, cu atât mai mult, nu permite refuzul examinării unei sesizări numai pentru motivul că persoana nu a realizat, anterior, anumite drepturi față de operatorul reclamat, atunci când legea nu conferă acestei omisiuni un asemenea efect juridic.

În aceeași ordine de idei, Completul judiciar reține că prima instanță a constatat corect încălcarea normelor Codului administrativ privind inițierea procedurii administrative, întrucât autoritatea nu a procedat la examinarea cererii în cadrul unei proceduri legal inițiate, ci a condiționat examinarea acesteia de realizarea prealabilă a unor demersuri de către reclamant.

Astfel, potrivit art. 69 din Codul administrativ, procedura administrativă poate fi inițiată la cerere sau din oficiu, iar sesizarea formulată de reclamant urmărea în mod expres exercitarea unei competențe legale a autorității publice și adoptarea unei soluții asupra pretinsei prelucrări nelegale a datelor.

Totodată, în sensul art. 70 din Codul administrativ, participanții trebuie informați despre inițierea procedurii administrative în condițiile prevăzute de lege. Prima instanță a constatat că, în locul inițierii și desfășurării procedurii corespunzătoare, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a condiționat intervenția sa de adresarea prealabilă a reclamantului către operatorii de date și a comunicat că numai după realizarea acestei condiții va interveni în vederea verificării legalității prelucrării.

În aceste condiții, argumentul apelantului potrivit căruia Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nu ar fi refuzat efectuarea verificării, ci doar ar fi informat reclamantul despre condițiile care trebuiau respectate, nu poate fi reținut. Conținutul răspunsului nr. ***** din 14 aprilie 2023 relevă că autoritatea a condiționat în mod expres propria intervenție de efectuarea unor demersuri prealabile de către reclamant, precizând că numai în condițiile descrise va proceda la verificarea legalității prelucrării datelor cu caracter personal.

Așadar, indiferent de calificarea formală dată înscrisului de către apelant, efectul concret al acestuia a constat în neexaminarea plângerii în procedura prevăzută de lege. Cu alte cuvinte, la emiterea răspunsului nr.***** din 14 aprilie 2023, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nu a inițiat nici o procedură administrativă, contrar prevederilor art. 69 din Codul administrativ.

Corespunzător, Completul judiciar atestă că aceeași abordare a fost menținută și la soluționarea cererii prealabile, când Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a reiterat că reclamantul nu a demonstrat realizarea drepturilor prevăzute de art. 12, 13, 14, 16 și 17 față de operatorii de date și, din acest motiv, a refuzat examinarea suplimentară a plângerii.

În altă ordine de idei, Completul judiciar subliniază că anularea răspunsului contestat și obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal să examineze plângerea nu echivalează cu constatarea de către instanță a existenței unei prelucrări nelegale a datelor cu caracter personal și nici cu stabilirea răspunderii avocatului Violeta Andriuță ori a Centrului de Drept al Femeilor.

La caz, instanța de fond nu a substituit autoritatea publică în exercitarea competențelor sale materiale și nu a dispus constatarea încălcării reclamate de Spînu Igor. Dimpotrivă, soluția adoptată lasă autorității specializate competența de a examina plângerea, de a administra și aprecia probele relevante, de a audia, după caz, persoanele prevăzute de art. 27 alin. (2) din Legea nr. 133/2011 și de a stabili, printr-o decizie motivată, dacă a existat sau nu o încălcare. Această distincție este relevantă și prin prisma art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ. Instanța poate anula actul administrativ prin care a fost respinsă solicitarea și obliga autoritatea publică să emită actul administrativ corespunzător atunci când sunt întrunite condițiile legale, fără a prelua atribuțiile administrative care implică cercetarea și aprecierea inițială a circumstanțelor de către autoritatea competentă.

Prin urmare, susținerea apelantului potrivit căreia prima instanță ar fi apreciat eronat circumstanțele de fapt ale cauzei nu se confirmă. Instanța de fond a identificat corect problema juridică determinantă, și anume dacă Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal putea refuza examinarea efectivă a plângerii exclusiv pe motiv că reclamantul nu demonstrase exercitarea prealabilă a drepturilor față de operatorii reclamați.

În raport cu dispozițiile art. 27 alin. (1)-(3) din Legea nr. 133/2011, coroborate cu principiile procedurii administrative consacrate de art. 21 și 22 din Codul administrativ, o asemenea concluzie nu își găsește suport în cadrul normativ incident. Omisiunea exercitării prealabile a drepturilor prevăzute la art. 12, 13, 14, 16 și 17 putea determina autoritatea să informeze persoana și, după caz, să solicite clarificările necesare, însă nu justifica transformarea acestei împrejurări într-un impediment absolut pentru examinarea sesizării.

Deasemenea, nu poate fi reținut argumentul apelantului potrivit căruia numai operatorul ar putea furniza subiectului informațiile prevăzute de art. 13 din Legea nr. 133/2011.

Completul judiciar nu contestă faptul că dreptul de acces se exercită, prin natura sa, în raport cu operatorul. Litigiul însă nu are ca obiect obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal să substituie operatorul în exercitarea dreptului de acces, ci obligația autorității de control de a examina o plângere prin care se invoca o pretinsă prelucrare nelegală a datelor cu caracter personal.

Prin urmare, cele două modalități de protecție prevăzute de lege trebuie analizate distinct, fiecare în raport cu obiectul și finalitatea sa juridică. A confunda cele două mecanisme juridice ar conduce la restrângerea nejustificată a competenței de control atribuite autorității prin prisma art. 19, art. 20 și art. 27 din Legea nr. 133/2011. Drepturile exercitate direct față de operator și dreptul de a sesiza autoritatea de control au finalități juridice distincte, chiar dacă, în anumite circumstanțe, exercitarea lor poate fi succesivă sau interdependentă.

În același timp, Completul judiciar reține că obiectul prezentului litigiu nu permite instanței să tranșeze dacă lipsa unui consimțământ scris determina, prin ea însăși, caracterul nelegal al accesului avocatului Violeta Andriuță la datele copiilor minori. Stabilirea temeiului juridic al respectivei prelucrări, a calității persoanelor implicate, a scopului și împrejurărilor în care datele au fost accesate, precum și verificarea existenței unei eventuale excepții de la regula consimțământului sunt aspecte care trebuie cercetate de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal în cadrul procedurii administrative.

În acest sens, faptul că Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Botanica a comunicat că în dosarele copiilor nu se regăsește un consimțământ scris nu conduce automat la soluția solicitată de reclamant, însă constituie o circumstanță relevantă ce urma a fi apreciată de autoritatea competentă în coroborare cu demersul din

28 ianuarie 2020, cu actul juridic în temeiul căruia avocatul a fost desemnat pentru reprezentarea minorilor, precum și cu ansamblul celorlalte înscrisuri și circumstanțe pertinente cauzei.

Prin urmare, soluția primei instanțe respectă limitele controlului judecătoresc exercitat în contenciosul administrativ, întrucât instanța nu a substituit autoritatea publică în exercitarea atribuțiilor sale materiale, ci a constatat nelegalitatea actului contestat sub aspectul modului de desfășurare a procedurii și al interpretării condițiilor de examinare a plângerii, menținând Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal competența de a efectua cercetarea administrativă și de a adopta o soluție întemeiată pe circumstanțele constatate în urma acestei examinări.

În consecință, criticile formulate în apel nu sunt de natură să infirme concluziile primei instanțe. Argumentele apelantului reprezintă, în esență, reiterarea interpretării potrivit căreia exercitarea prealabilă a drepturilor prevăzute de art. 12, 13, 14, 16 și 17 din Legea nr. 133/2011 constituia o condiție obligatorie pentru examinarea plângerii, interpretare care nu își găsește suport în conținutul și finalitatea art. 27 din aceeași lege. Prima instanță a stabilit corespunzător circumstanțele relevante, a aplicat corect normele juridice incidente și a justificat necesitatea anulării răspunsului nr. ***** din 14 aprilie 2023, precum și obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal să examineze plângerea lui Spînu Igor în ordinea stabilită de lege.

În ceea ce privește solicitarea intimatului Spînu Igor privind compensarea cheltuielilor de judecată suportate în instanța de apel, Completul reține că aceasta urmează a fi respinsă.

Potrivit art. 195 din Codul administrativ, coroborat cu art. 94 și art. 96 din Codul de procedură civilă, compensarea cheltuielilor de judecată presupune existența unor probe care să confirme atât suportarea lor efectivă, cât și cuantumul cheltuielilor pretinse, iar în cazul cheltuielilor pentru asistență juridică instanța urmează să poată verifica și caracterul lor real, necesar și rezonabil.

În speță, deși intimatul Spînu Igor a solicitat încasarea de la Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a cheltuielilor de judecată ce vor fi suportate în legătură cu examinarea cauzei în instanța de apel, la materialele cauzei nu au fost prezentate acte care să confirme ce cheltuieli au fost efectiv suportate în această etapă procesuală și nici cuantumul acestora. Cererea formulată are, astfel, un caracter generic, fără a fi însoțită de înscrisuri care să permită verificarea existenței și întinderii cheltuielilor pretinse.

Așadar, în lipsa unor asemenea probe, Completul judiciar nu poate stabili existența, cuantumul și caracterul real, necesar și rezonabil al cheltuielilor invocate, motiv pentru care cererea lui Spînu Igor privind compensarea cheltuielilor de judecată suportate în instanța de apel urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În lumina celor expuse, Completul judiciar concluzionează că prima instanță a stabilit corespunzător circumstanțele relevante cauzei, a apreciat probele în ansamblul și

interconexiunea lor și a aplicat normele juridice incidente raportului litigios. Argumentele formulate de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal în apel constituie, în esență, reiterarea poziției susținute în cadrul procedurii administrative și în fața primei instanțe, fără a demonstra existența unor erori de fapt sau de drept susceptibile să afecteze legalitatea soluției adoptate.

Prin urmare, Completul judiciar constată că motivele invocate în cererea de apel nu justifică intervenția instanței de apel asupra hotărârii contestate, motiv pentru care, apelul depus de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal urmează a fi respins, cu menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 martie 2025.

În conformitate cu prevederile articolelor 231, 240 alin.(1) lit. a) din Codul administrativ și articolelor 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge cererea de apel depusă de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 26 martie 2025.

Decizia cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Președintele ședinței,
Judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/